

*A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság*

Pfv.V.21.568/2014/5.

A Kúria a Hámori és Soltész Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Soltész Beatrix ügyvéd) által képviselt felperesnek a Hódy és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hódy Gábor Pál ügyvéd) által képviselt I. rendű és II. rendű alperes ellen üdülőhasználati díj megfizetése iránt a Keszthelyi Járásbíróság előtt 3.P.20.953/2013. számon megindított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 2014. június 26. napján meghozott 3.Pf.20.430/2014/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes 2014. augusztus 18. napján 17. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelme folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 58.000 (ötvennyolcezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás:

A felperes a kérelmére kibocsátott fizetési meghagyás ellentmondás folytán perré alakulása után 2013. október 25. napján előterjesztett keresetében 51.557 forint, ennek 2013. február 1. napjától évi 20%-os kamata megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Előadta, hogy 1997. február 5. napján az alperesekkel bérleti szerződést kötött, mellyel a tulajdonát képező üdülőingatlan D125 számú apartmanjának minden év 29. naptári hetére szóló használati jogát 99 évre az alperesek megszerezték. A szerződés 8. pontjában meghatározott összegű bérleti díjat minden év január 31. napjáig tartoztak az alperesek megfizetni. A 2013. évi üdülőhasználati díj, 51.557 forint tekintetében az alperesek fizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget arra hivatkozva, hogy 2012-ben e jogukat értékesítették, így a 2013. évi díj a vevőt terheli. A felperes álláspontja szerint azonban az alperesek által hivatkozott szerződés nem alkalmas arra, hogy a bérleti jogot a felperes a vevő nevére átírja. A felperes a vevő törvényes működéséről, fizetőképességéről nem lehet meggyőződve, a vevő a felperes részére címzetten egyáltalán nem tett olyan nyilatkozatot, mely szerint a bérleti jogviszony hátralévő teljes időtartamára a bérleti szerződés szerinti fizetési kötelezettséget az alperesektől átvállalja. A bérleti jog - mint használati jog - átruházása valójában egy jogviszony átruházása, mely jogviszonynak három alanya van. Tartalmaz egy engedményezést (jogok átruházása) és egy tartozásátvállalást, mely a jogosulttal, azaz a felperessel szemben csak akkor hatályos, ha a jogügyletbe hozzájárul. Ennek feltételei azonban hiányoznak. Hangsúlyozta, hogy a felek között létrejött bérleti szerződés nem biztosította az alperesek számára a bérleti jog

harmadik személy részére történő szabad átruházásának lehetőségét. A felperes irányadó jogszabályként hivatkozott Ptk. 198. § (1) és 428. § (1) bekezdésére, a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (Ltv.) 42. § (1) bekezdésére. Kifejtette: a 20/1999. (II. 5.) Korm. rendelet a felek jogviszonyára nem alkalmazható, mert a szerződés megkötésekor még nem volt hatályban. Sajnálatosnak minősítette, hogy a blankettaszerződések folytán a felperessel szerződő felek nem kaptak figyelemfelhívást arra, hogy a helyiségbérleti jog átruházásához szükséges a bérbeadó hozzájárulása. Az alperesek által megkötött 2012. szeptember 18. napján kelt szerződéssel kapcsolatban alaki érvénytelenségre hivatkozott (Ptk. 218. § (1) bekezdés), mert az a vételárat nem tartalmazza. Így e szerződés érvénytelensége folytán sem állapítható meg a peres felek közötti jogviszony megszűnése. Az értékpapírszámla kezelőjének közlése szerint - amikor a 2013. évi díj esedékessé vált -, a részvények tulajdonosai még az alperesek voltak.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték vitatva mind a jogalapot, mind az összecszerűséget. Előadták, hogy 2012. szeptember 18. napján részvény és üdülőhasználati jog átruházása tárgyában szerződést kötöttek, a vevő a vételárat megfizette. Ezáltal az üdülőhasználati jog jogosulti oldalán alanyváltozás történt. Mind az üdülőhasználati jog, mind a hozzá kapcsolódó részvények átruházásáról a felperest és az értékpapírszámla vezetőjét megfelelő időben értesítették, és az értékpapírokat a vevő értékpapír-számlájára át is vezették. Az üdülési jog olyan forgalomképes jog, amely a szerződésben vagy a tájékoztatóban rögzített korlátozás hiányában - szabadon átruházható az üdülőhasználati jog biztosítására kötelezett személy bármiféle engedélye, hozzájárulása nélkül. A perbeli esetben ilyen korlátozás nem volt. Mindazonáltal igazolni kívánták, hogy a vevő - amely bejegyzésű társaság - létezik és törvényesen működik. Mivel pedig az alperesek a szerződésben biztosított joggal élve az üdülőhasználati jogot 2012. szeptember 18. napján értékesítették, a 2013. évre esedékes bérleti díj megfizetésére nem kötelezhetők. Jelezték, a részvények transzferálását maga a felperes akadályozta. A felperes által hivatkozott, a bérleti jogviszonyra vonatkozó jogszabályi rendelkezések azért nem alkalmazhatók, mert a bérlet folyamatos birtoklást feltételezne a bérlők részéről.

A Keszthelyi Járásbíróság 2014. március 7. napján meghozott 3.P.20.953/2013/11. számú ítéletével kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, hogy tizenöt napon belül fizessenek meg a felperesnek 51.557 forintot, ezen összeg után 2013. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 20% kamatot, 5.000 forint közjegyzői eljárás során felmerült eljárási munkadíjat, 8.225 forint közjegyzői eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat, 10.000 forint eljárási illetéket, valamint 10.000 forint+áfa ügyvédi munkadíjat. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alpereseknek egyetemlegesen 60.000 forint+áfa költséget.

Az elsőfokú bíróság ismerte a Ptk. 198. § (1), 328. § (1)-(4), 329. § (1)-(3) bekezdését, 423. §-át, 428. § (1), (2) bekezdését, az Ltv. 1. § (1) és 42. § (1) bekezdését. Hangsúlyozta, hogy bár a felek között a bérleti szerződés alapján fennálló jogviszony atipikus szerződésnek tekinthető, a 20/1999. (II. 5.) Korm. rendelet nem alkalmazható, mert a szerződés a jogszabály hatálybalépése előtt jött létre.

A felperes maradéktalanul bizonyította a bérleti szerződés létét, a 2013. évre szóló díj jogalapját és összecszerűségét. Az alperesek nem tudták bizonyítani, hogy a 2012. szeptember 18. napján kelt részvény- és üdülőhasználati jog átruházási szerződés alapján a dematerializált értékpapírszámlán a részvények átírása a velük szerződő fél javára megtörtént, így a kamatmentesen 2013. január 31. napjáig megfizethető bérleti díj alól mentesültek volna. A részvények időközben dematerializált értékpapírszámlára kerültek, így a Ptk. 338/B. § (8) bekezdése értelmében az átruházás a külön jogszabályban meghatározott módon a jogosult javára vezetett értékpapírszámlán történő jóváírással történik meg. Az értékpapírszámla kezelője azt közölte, hogy az alperesek nevén lévő

részvények transzferálása 2014. január 29. napján történt meg, ekkor jegyezték át a vevő nevére. Mindebből azt a következtetést vonta le az elsőfokú bíróság, hogy az alperesek nem tudták bizonyítani, miszerint mentesültek 2013. évre esedékes díj megfizetése alól.

Megjegyezte, hogy a szerződés valóban nem tartalmazza a bérleti jog és a részvények szabad átruházásának lehetőségét, de olyan korlátozó és kizáró kikötést sem tartalmazott, hogy a bérleti szerződés és a részvények tulajdona harmadik személyre szabadon ne lenne átruházható. A felperes értékesítési igazgatója 2007. október 8. napján maga közölte az I. rendű alperessel, hogy lehetséges a részvények tőzsdén kívüli forgalomban, a szabad piacon való értékesítése. A BDT2008.1760 számú döntésre utalva kifejtette, hogy az alperesek maguk nyilatkoztak úgy, és részükről nem volt vitatott, hogy a vevőre történő átruházást megelőzően nem kérték a felperes hozzájárulását, így a döntésben írt állásfoglalást nem teljesítették. Nem háromoldali megállapodással ruházták át a 99 évig fennálló tartós szerződési pozíciójukat.

A perköltség tárgyában meghozott döntést a Pp. 78. § (1) és 80. § (2) bekezdésével indokolta.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes részbeni megváltoztatás és a perköltségben marasztalása mellőzése, az alperesek az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a kereset elutasítása érdekében fellebbeztek.

A Zalaegerszegi Törvényszék 2014. június 26. napján meghozott 3.Pf.20.430/2014/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és a keresetet elutasította. Az alperesek elsőfokú perköltségben marasztalását mellőzte. A felperes által az alperesek javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét 152.400 forintra felemelte, ami az áfát is tartalmazza. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak tizenöt nap alatt 75.000 forint fellebbezési költséget azzal, hogy abból 60.000 forint az áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj. Kimondta, hogy a felperes a saját fellebbezési költségét maga viseli.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek között egy a Ptk-ban nem nevesített ún. time sharing szerződés jött létre, melynek lényege szerint az alperesek egy meghatározott részvénycsomag megvásárlása, mint ellenérték fejében a felperes által értékesített apartmanházban minden évben meghatározott héten üdülőhasználati jogot szereztek. A szerződés tartalma alapján semmiképpen sem minősíthető bérletnek átruházhatósága, időbeni jellege és a fizetési mód miatt. Ebből következően a Ptk. 423., 428. §-ai, valamint az Ltv. rendelkezései nem alkalmazhatók.

A jogviszony tartalmának meghatározása a felek között létrejött szerződés rendelkezései alapján lehetséges. A time sharing szerződéssel megszerzett üdülőhasználati jog a következetesen érvényesülő bírói gyakorlatnak megfelelően vagyoni értékű jog, ami a Ptk. általános szabályai alapján forgalomképes, piaci forgalomban átruházható, mégpedig olyan keretek között, amelyet erre a felek a szerződésükben meghatároztak. A peres felek között létrejött szerződés semmiféle korlátozást nem tartalmazott a vagyoni értékű jog eladhatóságára, és kikötést sem arra, hogy az eladás érvényességéhez a felperes, vagy harmadik személy jóváhagyása lenne szükséges. A felperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy az alperesek nem kérték az értékesítés során a hozzájárulását. Ezt az értelmezést támasztja alá a felperes értékesítési igazgatójának 2007. október 8. napján kelt irata, melyben maga is azt az álláspontot közölte, hogy az alperesek sikeres értékesítés esetén csak a vevő személyét tartoznak bejelenteni a nyilvántartásban való átvezetés érdekében. Az elsőfokú bíróság által felhívott eseti döntést a perbeli jogviszonyra nem tekintette alkalmazhatónak, mert azt a perbelitől teljes eltérő jogviszony (vállalkozás) és jogvita alapján hozták meg. Nem alkalmazható sem az engedményezés, sem a tartozásátvállalás Ptk-beli szabályozása, így az alperesek által

megkötött adásvételi szerződéshez nem volt szükség a felperes hozzájárulására. Szerződésük alkalmas volt a joghatás kiváltására függetlenül attól, hogy a dematerializált részvény átvezetése a tárgyévben nem történt meg a vevő értékpapírszámlájára, mert ez az üdülőhasználati jog szabad átruházását nyilvánvalóan nem érinti.

A megváltoztatás folytán az elsőfokú perköltség tárgyában a döntését a Pp. 78. § (1) bekezdésével indokolta, csakúgy mint a másodfokú perköltségét.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének a főkövetelést illető részében a helybenhagyását, az első- és másodfokú perköltségben való marasztalása mellőzését kérte. Állította, hogy az elsőfokú (helyesen: jogerős) ítélet sérti a felek jogviszonyára még alkalmazandó Ptk. 117. § (2), 198. § (1), 217. § (1), 218. § (1), 338/B. § (8) bekezdését, az Ltv. 42. § (1) bekezdését, a Tpt. 138. § (1) bekezdését, a Gt. 180. § (2) bekezdését. Állította, hogy 1997. február 5. napján kifejezetten bérleti szerződés jött létre. Ennek hatályosulásának, illetve hatályban maradásának feltétele volt az Rt. által kibocsátott 70 db részvény megvétele. A felperes mint bérbeadó ugyanis a bérleti jogot olyan személy részére kívánta biztosítani, aki egyidejűleg részvényese is a bérlet tárgyát képező apartmanban tulajdonosi érdekeltséggel rendelkező részvénytársaságnak. Az értékpapírokat a kibocsátó 2002. december 31. napjával dematerializálta, azokat az alperesek értékpapírszámláján helyezték el, és ezt követően e részvények átruházása már csak a dematerializált részvényekre vonatkozó szabályok szerint történhetett. A felek bérleti szerződése nem tartalmazott olyan megállapodást, hogy a bérleti jog a bérbeadó hozzájárulása nélkül is átruházható lett volna harmadik személynek, hivatkozott azonban a Ptk. „ide vonatkozó rendelkezéseire”. A Ptk. 423. §-a szerint bérleti szerződés alapján a bérbeadó köteles a dolgot időlegesen a bérlő használatába adni, a bérlő pedig bért fizetni. A szerződés bérleti jogi jellegén nem változtatott az a körülmény, hogy a használat lehetősége csak az év egy adott időszakára volt biztosított a bérlő részére, illetve hogy az éves bérleti díjat évenként egy összegben kellett megfizetni. Az Ltv. 42. § (1) bekezdésére figyelemmel az alperesek által bérbe vett nem lakás céljára szolgáló helyiség bérleti jogának átruházásához szükséges lett volna a felperes hozzájárulása. Ilyennel az alperesek nem rendelkeztek, ennél fogva a bérleti jog annak vevőjére - a 2013. évi díj esedékessé válásakor - nyilván nem szállt még át, így a 2013. évi bérleti díj az alperesek fizetési kötelezettségébe tartozik. A felek között létrejött jogviszonyt rendező más jogszabály a szerződés megkötésekor nem volt hatályban. A bérleti jog átszállása - a szerződés 6. pontjára tekintettel - a részvények átruházásának realizálása hiányában nem történhetett meg. A részvények Ptk. 117. § (2) bekezdése szerinti átruházásához nem volt elégséges a jogcím, az átruházás megvalósulásához - figyelemmel a Ptk. 338/B. § (8) bekezdésére, a Tpt. 138. § (1) és a Gt. 180. § (2) bekezdésére - szükség lett volna, hogy az alperesek részvényeit - az értékpapírszámlájuk megterhelése folytán - jóváírják a vevő értékpapírszámláján. Ez az éves díj esedékessé válásakor nem történt meg. Az Ltv. 42. § (1) bekezdése szerint a bérleti jog átruházása írásbeli alakot kíván. Az alperesek és a vevő ugyan kötöttek írásbeli szerződést, ami azonban az egyik leglényegesebb elemet, a bérleti jog vételárát nem tartalmazza. Így az alakilag semmis,

és annak bizonyítására sem alkalmas, hogy az alperesek a bérleti jogviszonyból kikerültek, a vevő a bérleti jogviszonyba belépett.

Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult. Előadták, hogy a szerződésben biztosított jogukkal élve 2012. szeptember 18. napján az üdülőhasználati jogukat értékesítették, ezért a 2013. január 1-jén esedékessé vált bérleti díj megfizetésére nem kötelezhetők. Teljes bizonyító erejű, ügyvéd által ellenjegyzett okiratba foglalt részvény és üdülőhasználati jog átruházási szerződést kötöttek, mellyel a jogosulti oldalon

alanyváltozás következett be. A 20/1999. (II. 5.) Korm. rendelet a szerződéskötéskor még nem volt hatályban, de rendelkezései, mint piaci szokások léteztek. Egyetértett a jogerős ítélet azon megállapításával, hogy a time sharing szerződés tartalma szempontjából semmiképpen nem minősíthető bérleti szerződésnek annak átruházhatósága, időbeni jellege, illetve a fizetési mód okán. Az üdülőhasználati jog értékesítésekor nem volt szükség sem engedményezésre, sem harmadik személy jóváhagyására, hiszen a szerződéskötés idején olyan tájékoztatást nem kaptak, ami az elidegenítés tekintetében korlátozást jelentett volna. Az üdülési jog forgalomképes jog - amely a szerződésben vagy a tájékoztatóban rögzített korlátozások hiányában - bármely személynek (természetes vagy jogi személynek) szabadon átruházható az üdülőhasználati jog biztosítására kötelezett személy bármiféle engedélye, hozzájárulása nélkül. A felperes jogelődje tehát a szerződésben nem kötött ki semmilyen az üdülőhasználati jog átruházásával kapcsolatos feltételt, így az új jogosult személyét, honosságát illető hozzájárulási jogot sem. A felperes értékesítési igazgatója is az üdülési jog átruházásának lehetőségéről adott tájékoztatást, és 2007-ben még arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperesek a sikeres értékesítést csak bejelenteni kötelesek a vevő személyének a nyilvántartásokban való átvezetése végett. A felperes kereskedelmi ügynökei a szerződés megkötésekor, de azóta is folyamatosan azt a tájékoztatást adták az alpereseknek, adják az újabb érdeklődőknek, hogy az üdülési jog jó befektetés, mert bármikor jó áron eladható, értékesíthető. Az értékpapírszámlán jóváírás nem konstitutív hatályú. Az ellenkező bizonyítására lehetőség van, és erre az alperesek által csatolt okirat teljes mértékben alkalmas. Mindazonáltal nem részvénykérdésről van szó, nem ez a per tárgya, nem előkérdése a vitás üdülőhasználati díj megfizetésének. A vételárral kapcsolatos felülvizsgálati

8

kérelemben írt felperesi felvetésre, azt nyilatkozták, hogy a szerződés tartalmazza a vételárat. A semmisség kérdése - a vevő perbeli részvétele hiányában - nem vizsgálható, mindamellett, hogy a felvetést alaptalannak minősítették.

A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet jogszabálysértését abban határozta meg, hogy a jogszabályi előírásokkal ellentétesen jutott arra a következtetésre, miszerint az alperesek a bérleti jogot (üdülőhasználati jogot) érvényesen átruházták, miáltal a 2013. évre már nem terheli őket díjfizetési kötelezettség. A Kúria a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem alapos.

A jogerős ítélet felülvizsgálatára a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód, a perben támadott jogerős ítélet nem jogszabálysértő.

A jogerős ítélettel egyezően a Kúria is azt az álláspontot képviseli, hogy a peres felek között egy a Ptk-ban nem nevesített szerződés jött létre, és az az 1997. február 5. napján kelt szerződési okirat címe és a benne foglalt szófordulatok ellenére nem minősül bérleti szerződésnek. Az alperesek meghatározott számú és értékű részvény jegyzésének ellenértékeként jutottak az adott apartman minden év meghatározott heti használati jogához. Emellett terhelte őket minden évben a szerződésben bérleti díjként

megnevezett fizetési kötelezettség. A bérlőt a bérbeadóval szemben nem terheli fizetési kötelezettség pusztán amiatt, hogy a bérleti jogot megszerzi. A bérlő csak a használat ellenértékét (bért) tartozik fizetni. A peres felek közötti szerződés a megtévesztő szóhasználat mellett a felperessel szerződő felek jogait illetően is szűkszavú. A szerződés tizenegy pontból áll, melyből három foglalkozik azzal, hogy a szerződés alapján az alpereseket mikor és minek a használata illeti meg, négy foglalkozik a „bérleti” díjfizetési kötelezettség részleteivel, négy pont pedig egyéb jellegű általános szerződési feltételnek minősül. Az alpereseket a „bérlet” tárgyával kapcsolatosan megillető jogokról a szerződés hallgat. Ezért van jelentősége annak a 2007. október 8. napján kelt a felperes érdekköréből származó iratnak, mellyel összefüggésben a felperes semmilyen észrevételt nem tett, és amely az alperesek megkeresésére azt a közlést adta, hogy a részvények és az üdülőhasználati jog a szabad piacon

9

értékesíthető. Az irat szerint az értékesítéshez felperesi részről sem hozzájárulás, sem jóváhagyás nem szükséges, csak bejelentés annak érdekében, hogy a változás a nyilvántartásban átvezethető legyen. A szerződés maga sem zárta ki a bérleti jog, ténylegesen üdülőhasználati jog átruházásának lehetőségét. Az, hogy e körben nem tartalmaz rendelkezést, nem jelenti az átruházás lehetőségének kizárását, kizárt voltát. Ehhez ugyanis határozott, kifejezett szerződési nyilatkozat kell. Megjegyzendő: a részvények alperesek részéről történő értékesítését illetően sem tartalmazott a szerződés rendelkezést sem kizáró, sem korlátozó jelleggel. Ennek pedig az és csak az lehet az oka, hogy a részvénynek mint értékpapírnak sajátossága az átruházhatóság.

Megalapozottan foglalt állást tehát a jogerős ítélet arról, hogy a neve ellenére nem bérleti, hanem atipikusnak minősülő szerződés alapján az alperesek jogosultak voltak az őket megillető üdülőhasználati jogot a szabad piacon értékesíteni, ehhez szerződési kikötés hiányában a felperes jóváhagyását, hozzájárulását nem voltak kötelesek beszerezni. Az e tárgyú szerződés megkötésével az üdülőhasználati jog nyomban átszállt az alperesekkel szerződő személyre, és mert ez 2012-ben megtörtént, a 2013. évre vonatkozó használati díj megfizetése már nem az alpereseket terhelte.

A felperes felülvizsgálati kérelmében azt írja, hogy a bérleti jogot olyan személyek részére kívánta biztosítani, akik egyidejűleg részvényesei a bérlet tárgyát képező apartmanban tulajdonosi érdekeltséggel bíró részvénytársaságnak, és erre vezette vissza, hogy részvény átruházása - az erre megalkotott speciális jogszabályi rendelkezések alapján - mikor valósul meg. A Kúria

álláspontja szerint 2012. szeptember 18. napján megkötött szerződés két tárgyban tartalmazott átruházási jognyilatkozatot: egyik az üdülőhasználati jog, a másik a részvények átruházása volt. A részvények átruházására vonatkozó speciális jogszabályi előírások teljesülése nem befolyásolja, hogy az üdülőhasználati jog átruházása a szerződéskötés napján megtörtént, ezért a felperes által felhívott Ptk.338/B. § (8) bekezdésének a Gt. 180. § (2) bekezdésének és a Tpt. 138. § (1) bekezdésének nincs jelentősége.

Végül: a 2012. szeptember 18. napján megkötött szerződés nem értelmezhető tartozásátvállalásként, melyhez a jogosult hozzájárulása szükséges. E szerződés megkötésekor ugyanis az

10

alpereseknek nem állt fenn tartozása a felperessel szemben. A felperes követelése e szerződés után keletkezett, a 2013. évi díj csak 2013-ban vált esedékessé.

Mivel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem volt jogszabálysértő, azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A sikertelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes képviselőjével összefüggő ügyvédi munkadíjat megfizetni (Pp. 75. § (2) bekezdés).

Budapest, 2015. február 25.

. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke Dr. Madarász Anna s.k. előadó
bíró Dr. Szűcs József s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő